

ΑΣΠΙΣ

[ΔΑΟΣ]

] ἡμέραν ἄγω

ὦ τρόφιμε, τὴν νῦν, οὐδὲ διαλογίζομαι
 παραπλήσι' ὡς τότε' ἤλπις' ἐξορμώμεν[ος.
 ὤμιην γὰρ εὐδο[ξο]ῦντα καὶ σωθέντα σε
 ἀπὸ στρατείας ἐν βίῳ τ' εὐσχήμονι 5
 ἤδη τὸ λοιπὸν καταβιώσεσθαί τινα,
 στρατηγὸν ἢ σύμβουλον ὠνομασμένον,
 καὶ τὴν ἀδελφὴν, ἥσπερ ἐξώρμας τότε
 ἔνεκα, σεαυτοῦ νυμφίῳ καταξίῳ
 κυνοικιεῖν ποθεινὸν ἦκοντ' οἴκαδε, 10
 ἐμοί τ' ἔσεσθαι τῶν μακρῶν πόνων τινὰ
 ἀνάπαυσιν εἰς τὸ γῆρας εὐνοίας χάριν.
 νῦν δὲ σὺ μὲν οἴχει παραλόγως τ' ἀνῆρπασαι,
 ἐγὼ δ' ὁ παιδαγωγός, <ὦ> Κλεόστρατε,
 τὴν οὐχὶ σώσασάν σε τήνδ' ἐλήλυθα 15
 ἀσπίδα κομίζων ὑπὸ δὲ σοῦ σεσωμένην
 πολλάκις· ἀνὴρ γὰρ ἦσθα τὴν ψυχὴν μέγας,
 εἰ καὶ τις ἄλλος.

ΣΜΙΚΡΙΝΗΣ

τῆς ἀνελπίστου τύχης,

ὦ Δᾶε.

(Δα.)

δεινῆς.

(Σμ.)

πῶς δ' ἀπώλετ', ἢ τίνι

τρόπῳ;

(Δα.)

στρατιώτῃ, Σμικρίνῃ, σωτηρίας 20

ἔστ' ἔργον εὐρεῖν πρόφασιν, ὀλέθρου δ' εὐπορον.

(Σμ.)

ὅμως διήγησαι τὸ πρᾶγμα Δᾶέ μοι.